

sætte 15 pCt., som det syntes, at det ærede Medlem for Randers Amts 3die Valgkreds (Bjerre) var tilbøjelig til at mene, eller maaske endnu mere. Det skal jeg ikke sige noget om, men jeg tror, at denne Bestemmelse i det hele er heldig og vil kunne skabe en Norm, som gør, at Lovforslagets Formaal kommer til at ske Fyldest. Jeg kunde, som adskillige andre ærede Medlemmer, have ønsket, at Værdistigningsskatten blev almindelig, det skulde aldeles ikke have afskrækket mig, men det siger sig selv, at en saadan Skattelov lader sig ikke gennemføre paa en Jernbanelov, og derfor er jeg tilfreds med, at vi paa denne Lov gøre et Forsøg, som kan bringe os Erfaringer, der kunne komme os til gode i Fremtiden, hvis vi, hvad der forhaabentlig vil ske, komme til nærmere at beskæftige os med at realisere denne Tanke i sin Almindelighed.

Vanskelighederne ved at realisere Tanken efter Lovforslaget forekomme mig ikke at blive saa overmaade store. Der kan være Vanskeligheder nok maaske, men det forekommer mig dog, at naar det bliver praktiske Folk, hvad jeg ikke tvivler om, der skulle administrere disse Jernbanelove, skal det nok lykkes os at faa bragt denne Tanke ud i Livet paa en heldig Maade: At den vil kunne vække Tilfredshed og faa social Betydning, har jeg aldrig været i Tvivl om. Jeg er meget glad ved, at vi endelig ere komne til praktisk at beskæftige os med denne Sag og undersøge, om man tør gaa til et saadant Forsøg, og jeg tvivler ikke om, at hvis man vover det, skal det nok lykkes at faa det praktiseret saaledes, at vi kunne faa Fornøjelse af det.

Inden jeg slutter, vil jeg udtale en Beklagelse af, at den for os Nordjyder saa kære Tanke om en Dampfærgeforbindelse mellem Refsnæs—Hou ikke er medtagen paa Lovforslaget. Jeg siger ikke dette som nogen Bebrejdelse mod den højtærede Minister og heller ikke mod Kommissionen, der selvfølgelig har overvejet Sagen meget nøje, men desværre ikke er kommen til det Resultat at foreslaa denne Forbindelse. Jeg skal ikke komme ind paa en Omtale heraf, men kun udtale, at trods det, at denne Forbindelse ikke er kommen med paa dette Forslag, er det mit Haab, at Tanken ikke er helt opgiven, maaske kan man senere komme tilbage til den og faa den realiseret. Jeg er overbevist om, at den ikke alene vil blive til Fordel for Nordjylland, men ogsaa til Fordel for vort Trafikvæsen i det hele.

Med disse Bemærkninger skal jeg slutte og atter udtale min Tak og Anerkendelse af, at dette Forslag er kommet til at foreligge paa Rigsdagens Bord i en saa fyldig og god Skikkelse, som Tilfældet er, og med det ny Princip om Værdistigningsskatten.

Ovesen: Det Forslag, vi her behandle, har jo vakt saa stor Interesse ikke blot her i Salen, men ogsaa ude i Befolkningen, som grumme faa Lovforslag ellers gøre. Det griber ogsaa ind saa godt som overalt; der er kun faa Egne, der ikke ere mere eller mindre berørte deraf. Det er et stort finansielt Spørgsmaal, det skal jeg nu ikke komme nærmere ind paa. Men der er et Par Ting, der adskille dette Forslag fra dem, vi ellers have til Behandling. Ellers har det været saaledes, at jo nærmere man kom til København, des mere Hensyn toges der til Egnen. De tyndt befolkede og fattige Egneovre i Jylland bleve stiftmoderlig behandlede, de maatte altid vente, de maatte have den Fornøjelse at bidrage deres Del til Banerne i de frugtbare Egne, der kunde det betale sig, og saa byggede vi Baner der. Jeg vil derfor takke den højtærede Minister for, at han her i stort Omfang har taget de fattige Egne i Jylland med.

Det andet særegne ved dette Forslag er, hvad der ogsaa til Dels har været Tilfældet ved andre Jernbaneforslag, at her er det ikke Partigrupperinger, der skulle og samle os. Intet af Partierne her i Salen har haft bestemt Ordfører i denne Sag, enhver staar frem og taler for sin Bane. Den eneste Undtagelse var maaske den Tale, vi forleden hørte af det ærede Medlem for Thisted (N. Andersen), den lignede noget i den Retning, som man er vant til. Men maaske er det ogsaa noget særegent ved denne Sag, at det Parti, som ellers ikke samles om en bestemt Mand som Ordfører, nu gør det. Hver taler, som sagt, for sin Bane, og jeg har da ogsaa en Bane, som jeg vil lægge et Ord ind for, det er Banen fra Skern til Skive.

Det er en Bane, der kommer til at løbe gennem meget fattige og til Dels ogsaa meget tyndt befolkede Egne, men hvor der tillige er store Udviklingsmuligheder. Der kan sættes mange Hænder i Arbejde og brødfødes mange Gange saa mange Mennesker som nu, naar blot Udviklingen gaar fremad, og Betingelsen derfor er netop, at vi faa en Bane. Kun derved kan Egnen komme i Forbindelse med Omverdenen og virkelig gaa fremad